

“Hayat hak etmektir” demiştin ya... Takıldım kaldım, gerçekten yaşanan neydi, hak edilen neydi, çıkamadım bir türlü işin içinden. İnandırıcı bir cevabı var mıydı?. Benim için beynimin bir cevap üretemeyeceği kadar karmaşık bir mesele. Mesela hayal etmek, sonsuz bir ufka dikip gözlerini ufkun ötesindeki cennete ulaşmak için çırpınmak, yarattığın halüsinasyonlara inanmak, ayağına taktığın prangayı söküp atacak güç ve iradeyi taşımana rağmen beynine taktığın pranga karşısında çaresiz kalmak hesaba dâhil miydi? Hayatı hak etmek uğursuz bir elde tike tike parçalanan ekmek ufaklarının, henüz tarifi yapılmayan bir maharetle kendini çoğaltarak kendi parçalarından bütünü oluşturmak mıydı? Dünyanın şeyine parmak atmış bilim adamlarının bile cevaplamakta aciz kaldığı bu sorunun cevabını neden benden bekliyorsun ki...

Dokun bana, ellerinle yokla, gözünle gör... Ben hem mutluluğun kendisiyim, hem de mutsuzluğun dik alasıyım. Bireyin mutluluğu bütünü içinde saklıdır, bütün mutsuzken parçanın mutlu olduğu nerede görülmüştür ki... Bir aşktır bu, “Mutlu aşk yoktur”.

Yoksa bunca gözyaşına sırt dönerek serenat yaparak mutlu olan bir böcek miyiz biz?

“Mutlu musun?”... Hadi canım sende...

Tutunduğun bütün dallar eline geldi, düşmanların nefesini keserken dostların arkalarını döndü, görmezlikten gelindin, yok sayıldın adeta... Seni mutlu kılan bu mu, bundan mı mutlusun?. Söylesene, hayalini kurduğun o cennet bu yolun neresinde daha... O, hem şuracıkta, burnun dibindedir, hem de çok uzaklarda, Kaf dağının ardındadır. Sorun onu ne kadar istediğindedir ve cennet istemeyi bilenidir, onu içtenlikle isteyenlerindir. Meşakkatli, uzun ve zorlu yolculuklar gerektirir. Oraya ulaşacak hazır, tozlu yollar da yoktur.

“Kolay gelsin, umarım bir başına başarırısın”

Güneşin kendiliğinden doğmadığına inanırım. Doğa sana, Olympos’un tepesinde güneşi kucığında emziren şafağı verir, tan vaktini verir de güneşi vermez. “Gel al” der... Oysa güneş, karanlıkta saltanat süren Olympos tanrılarının elinde esirdir, Aresin sineği kanadından biçen savaşçıları, Hermesin toz bulutlarını vuran okçuları dünden bu güne işbaşındadır. Bir Promete çıkar ortaya... Güneşin aşkı... Tığı teber şahı merdan tırmanır oliympos tepelerine, dikilir Zeus’un karşısına... Aresin kılıçlı savaşçılarının kılıçlarına eyvallah etmez, Hermesin tozun zerresini vuran okçuları kar etmez... Kılıcsız oksuz Promete... Sadağında bir yürek taşır... Bundan ibarettir tüm silahı... Derim ki ona “zordur delikanlım, çok zor aşığı olduğun kâinatın bu şehla bakışlı, güzelliği ile bütün canlıların gözünü kamaştıran kızını bu tanrıların elinden kurtarmak.” O der ki bana, “ya gel yoldaşım ol, ya da gölge etme, çekil karşımdan... Beynimize “imkânsız” yerleştirirler, korkuyu yerleştirirler... Ki... Korku... Bir kez girmeye görsün beyin hücrelerimize... Sonrasında biz kendi korkularımızın bekçisi oluruz, habire çoğaltırız korkularımızı.

Derim ki ona, “bir başına mı savaşacaksın bu devasa güçlerle”...

O der ki bana; “Bireyin hem kendisi her şeydir, hem bütünü içinde anlamlıdır. Birey, bir işaret fişeği olabiliyorsa, göz kamaştırıcı bir ışık, tanrısal, inandırıcı bir ses olabiliyor ve bunu bütüne mal edebiliyorsa her şeydir. Bunu başardığımız gün, gölgesinden korkanlar yarın civan yürekli korkusuzlar olur, saf saf olup katar katar düşerler yollara... Güneşe yürüyenlerin karanlıklardan korkmaya, yakınmaya hakları yoktur. Ya korkularının esiri ol ya da yen korkularını düş yola...”

Karanlığın sultanları

İdris Köylü tarafından yazıldı

Çarşamba, 21 Kasım 2018 19:56 -

Yollara düşmenin bir bedeli olacak, belki bir ömür ödenecek bir bedel. Yolun her adımında karanlığın sultanlarının üniformalı, üniformasız uşakları pusu kurar, canına kastederler, yaşanan dünyadan adeta seni söküp atmak isterler. Şimdi Kafkas dağlarında bir kartalın her gün yüreğini yiyip tüketmesinin nedeni budur. Kişi olarak acı çektiğim doğrudur, inancım için savaşmaktan da mutluyum. Hani sizin bir şairiniz der ya “ düşmesin bizimle yola, gözyaşlarını ağır bir zincir gibi boynunda taşıyanlar... Sessiz, vakur ve tevekkel olun, köy olun, kasaba olun, alan olun, meydan olun... Kol kola, omuz omuza, kadınlı erkekli binler, milyonlar olun, akın durgun sular gibi çağıl çağıl. Sessizlik ölümdür, ses verin sesime, sessiz bırakmayın beni... Ses olup, söz olup aranızda yaşıyorum, fark edin beni... İssiz yerlerin ablak ablak açmış yaban çiçeklerine dokunun, o koku benimdir. Susuz mevsimlerde güvercinlere su verin, susuz bırakmayın beni. Ayaza kesmiş gecelerde ılık çalın, çoban ateşleri yakın, gözlerinizde parlayan o ateşin ışığıyım ben. Işıksız bırakmayın beni... Gülen çocukların yüzlerindeki gamze, gözlerindeki öfkeyi kuşanın... Sevin birbirinizi, sevgi duvarınızdan karanlığın sızmasına izin vermeyin... Sevgisiz bırakmayın beni...

Size bıraktığım bütün mirasım budur, beni hatırlayın...

Kuşluk vakti. Başımı kaldırıp ufka bakıyorum... Kâinatın o sarı saçlı, şehla bakışlı kızı biraz hüzünlü ve kederli, çokça coşkulu ve heyecanlı göz kamaştırıcı ışıklarıyla başımı döndürüyor. Elimi uzatsam uzanacağım kadar yakınımda...

“Beni güzel buluyor musun”?

“Harikuladesin, düşlerimde göremeyeceğim kadar göz kamaştırıcısın”

“Gel bana”.

“Nasıl”

“Uzat ellerini”

“Ellerimi yakıyorsun”

“Ellerini yakan ben değilim. Bana uzanırken karanlıkların duvarına çarpıyorsun. Bu duvar kıvgındır, yakıcıdır, acımasızdır. Ellerin bu duvarı aşmanın panzehridir.

İçinin ısınmasını istiyorsan karanlıkların sultanlarını aşman, ellerinin yanmasını göze alman gerek. Şimdiye kadar bana ulaşmanın başkaca bir yolunu bulan olmadı.

Uzatiyorum ellerimi, yaklaştıkça kavruluyor ellerim. “Koş diyor, nefes almadan koş, düşe kalka koş... Mecalsiz bitkin düşeceksin, tökezleyeceksin, ellerin kanayacak, nefessiz kalacaksın, bekleme, kalk ayağa... Engellere aldırmadan koş... Peşine düştüler bile. Korum kendini oklarından, kılıçlarından... Yarasalar benim ışığımda yaşayamazlar, her adımında burçlarından bir taş düşüyor... Bir adım, bir adım daha... Koş, koş, koş...”

“Mutlu musun”?

“Yorgunum”...